

ИКИНЧИ ЯРА

Бачым, «Чэбһэ нечэдир?» Мэндэн хэбэр алырсаи.
Ону сөзлө сөйлэмэк, инан, дейилдир асан.
Көрмэйэнлэр дүшүнмээ нэлэр олур аһ нэлэр.
Һалэ бу дөһшөтлэри көрмэмши гэринэлэр.
Эһ!.. О күнлэр!.. Чэбһэдэ бир йолдашым вар иди,
Мэн она сирдаш идим, о мэнэ гэмхар иди.
Тэн ярыя бөлэрдик эи мүшкүл дэрдимизи,
Айры сала билмээди нэ боран, нэ гар бизи.
Көзлэриндэ парлайыб мүгэддэс вэтэн кини,
Галхан эдиб кэрэрди өлүмэ сийэсини.
Ара сакитлэшэркэн достумла бир ердэ биз,
Отуруб дэрдлэшэрдик.. Ачыларды гөлбимиз.
Мәһэббэтдэн, севкидэн данышардыг, күлэрдик.
Биз чэбһэдэ, даими дост олмага сөз вердик.
Лакин тале гоймады!.. Эһ дилим кэлмир бачи
О күндэн яхалады мени дэ гэм гырбачы.
Бир күи дөйүш заманы достум дилиндэ «вэтэн!»
Бир угурсуз гуршуна гурбан олду гөфлэтэн.
Башыны гучагладым.. Ган пүскүрдү сийэси...
Санки гуя ичиндэн чыхырды боғуг сәси...
Дөш чибиндэн бир ййлыг чыхарараг узатды.
«Ала буу она вер» дейиб үстүмэ атды.
Сонра титрэк сәсилэ деди: «айрылан заман,
Бу ййлыгы севкилим вермишиди, мэнэ иишан.
Лакин о гыз унутсун өз кэлэчэк әрини»...
Дейиб достум гапады эбәди көзлэрини...
О төкдүрдү илк дөфә өмрүмдэ көз яшамы.
Унутмарам неч заман о чэбһэ йолдашымы.
Инди ййлыг мэндэдир. Лакин гызын унваны,
Билмәйирәм, һардадыр...
— Гардаш о ййлыг һаны?!
— Чибимдәдир, ала бах!
— Оф, гардаш сәнилә мән олдуг бу дәрде ортаг
Даян артыг!.. Дейим мән!.. аман.. гурусун дилим!
Бу ййлыг мәнимкидир, демәк о да севкилим!..
— Оф бачым сән нэ этдин, сән һара, достум һара?
Бир яралы көнлүмэ вурдуи икинчи яра